

บทที่ ๑

บทนำ

๑. ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาเป็นปัจจัยสำคัญในการติดต่อสื่อสารกันของมนุษย์ เครื่องมือหรือสื่อที่ใช้ในการสื่อสารไปยังผู้คนจำนวนมาก ซึ่งเรียกกันว่าสื่อมวลชนนั้น ในปัจจุบันมีอยู่หลายชนิด เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ สื่อมวลชนประเภทสิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่ในปัจจุบันเข้าถึงคนส่วนใหญ่ได้มาก รวมทั้งยังมีราคาถูกที่สุดด้วย ก็คือหนังสือพิมพ์รายวัน

การเสนอข่าวเป็นเนื้อหามูลฐานสำคัญของหนังสือพิมพ์ เนื้อหาของข่าวที่เสนอนั้นมีอยู่หลายประเภท เช่น ข่าวกีฬา ข่าวกบฏ ข่าวกองทัพ ข่าวสังคม ข่าวกบฏที่เสนอทางหนังสือพิมพ์เป็นข่าวประเภทหนึ่งที่ผู้อ่านเป็นจำนวนมากสนใจติดตามอย่างสม่ำเสมอเนื่องจากข่าวกบฏนั้นไม่เพียงแต่จะให้อ่านได้ รับทราบรายละเอียดเนื้อหาสาระของข่าวสารว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร เท่านั้น แต่ผู้อ่านยังจะได้อารมณ์ ความรู้สึก หรือเกณฑ์การพิจารณา กิจกรรมการกบฏ ช่วยให้การตัดสินใจง่ายขึ้นว่าจะชมการแสดงตามที่จัดขึ้นหรือไม่ ทั้งนี้เพราะผู้เขียนข่าวมักจะเสนอข่าวโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะมีวิจารณ์ เชิญชวน ต่าหนดิชม ยั่วเข้าหยอกล้อ ว่ากระทบกระเทียบ หรืออธิบายคุณลักษณะที่เด่นชัดของการแสดงต่าง ๆ พร้อมกันไปด้วย เพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่านให้สนใจ ผู้อ่านจึงได้อ่านทั้งเนื้อหาสาระของข่าวและยังได้อ่านสำนวนภาษาที่เป็นความบันเทิงอีกส่วนหนึ่งด้วย

เนื่องจากการเสนอข่าวบันเทิงมีจุดมุ่งหมายหลายประการดังกล่าว
นี้ ภาษาที่ผู้เขียนข่าวบันเทิงใช้จึงมีลักษณะเฉพาะ มีถ้อยคำสำนวนที่แปลก
แตกต่างกันตามเนื้อหาและจุดมุ่งหมายที่อาจจะแฝงหรือซ่อนเร้นอยู่นั้น

ตามที่ผู้วิจัยสังเกตเห็น ได้เห็นว่าลักษณะภาษาที่ใช้ในการเสนอ
ข่าวบันเทิงนั้น มีลักษณะที่น่าสนใจและแตกต่างจากภาษาทางการหลายประการ
เช่น มีการใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้สมญานาม การใช้ภาษาพูด
การใช้คำไม่สุภาพ การใช้คำอุทาน และการใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบ
 เป็นต้น ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง ๑

...โดยนิตยสาร จะพยายามนำภาพเหตุการณ์ของคอนเสิร์ตต่าง ๆ
ในหลายสถานที่ มาเสนอให้แฟน ๆ ได้ติดชมกัน

(เดลิเมล์เรออร์ ๒๐ ส.ค. ๓๑ น. ๑๗)

คำว่า "คอนเสิร์ต" เป็นคำภาษาต่างประเทศที่เขียนทับศัพท์
คำภาษาอังกฤษว่า "concert" หมายถึง การแสดงดนตรี, การแสดงดนตรี
วงใหญ่ซึ่งอาจมีนักร้องประสานเสียงด้วย

คำว่า "แฟน" เป็นคำภาษาต่างประเทศที่เขียนทับศัพท์
คำภาษาอังกฤษว่า "fan" หมายถึง คนที่คลั่งไคล้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง, ผู้สนใจ
นักแสดงภาพยนตร์ หรือ นักร้อง นักกีฬา เป็นพิเศษ

ตัวอย่าง ๒

สวาน้อยโอสีฟ ปวีณา ชาร์ฟสกุล ขณะนี้โง่คอกที่ห้องอัด
(บ้านเมือง ๒๖ ก.พ. ๓๑ น. ๑๕)
คำว่า "สวาน้อยโอสีฟ" เป็นการใช้สมญานาม

ตัวอย่าง ๓

"เมียเถื่อน" หนึ่ง สะเทือนอารมณ์ผู้หญิงสมัยใหม่ ที่นำ
เรื่องราวระหว่างชายที่มีเมียที่เดียวสองคน มาตีแผ่ให้ผู้หญิงได้สะใจ
(เดลินิวส์ ๒๗ ก.ย. ๓๑ น. ๑๗)

คำว่า "หนึ่ง" เป็นคำภาษาพูด ภาษามาตรฐานจะใช้คำว่า
"ภาพยนตร์"

คำว่า "เมีย" เป็นคำภาษาพูด ภาษามาตรฐานจะใช้คำว่า
"ภรรยา"

คำว่า "สะใจ" เป็นคำภาษาพูด ภาษามาตรฐานจะใช้คำว่า
"สาแก่ใจ"

ตัวอย่าง ๔

สะใจบริษัทคีตา เมื่อเพลงตัวสำรองของพงษ์พัฒน์ได้ไปรษณียบัตร
จากแฟน แอนกินส์ ครองอันดับหนึ่งได้ก็มีลิตอะวอร์ด
(ดาวสยาม ๔ ธ.ค. ๓๑ น. ๑๓)

คำว่า "สะใจ" เป็นคำภาษาพูด ในที่นี้มีความหมายว่า
"สมใจ"

คำว่า "แอนกินส์" เป็นคำสแลง ในที่นี้มีความหมายว่า
"มีโอกาสดูความสามารถ"

ตัวอย่าง ๕

...แต่รายการนี้ผู้ชมกว่าจะได้รางวัลเกือบประสาทแดก
ขั้นตอนเยอะไปหน่อย

(แนวหน้า ๒๐ ส.ค. ๓๑ น. ๑๕)

คำว่า "ประสาทแดก" เป็นคำไม่สุภาพ ภาษามาตรฐานจะใช้ว่า
"เป็นโรคประสาท"

คำว่า "เยอะ" เป็นคำภาษาพูด ภาษามาตรฐานจะใช้คำว่า "มาก"

ตัวอย่าง ๖

เฮ้อ...! น่าจะมีความอายใคร ๆ บ้างนะ !!

(เดลินิวส์ ๑๐ ต.ค. ๓๑ น. ๑๕)

คำว่า "เฮ้อ" เป็นคำอุทาน ที่มาจากเสียงถอนใจแสดงความ
เบื่อหน่ายหรือไม่ถูกใจ

ตัวอย่าง ๗

หรือเห็นว่าคนฟังเพลงบ้านเรานั้นหูเป็นหินเป็นเหล็กเพชร
จะกรอกอะไรให้ก็ไม่รู้สึก

(สยามรัฐ ๑๘ ก.ย. ๓๑ น. ๑๒)

ข้อความ "หูเป็นหินเป็นเหล็กเพชร" เป็นการใช้อภาพพจน์เปรียบเทียบ
แบบอุปลักษณ์

นอกจากนี้ ยังพบว่า ลักษณะรูปประโยคที่ใช้ในการเสนอข่าวบันเทิงมี
ลักษณะแตกต่างจากภาษามาตรฐาน ที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจด้วย เช่น

ตัวอย่าง ๘

"ครึ่งเดียวก็เกินพอ" ผลงาน ๕ ตู๊กตาทองจากพจนานุกรมศัพท์โปรดักชั่น
ทำรายได้แรงจัด

(เดลิมีเรอร์ ๒๕ ม.ค. ๓๑ น. ๑๓)

ประโยคตัวอย่างนี้ มีลักษณะที่ต่างจากภาษามาตรฐาน คือ ประโยค
ขาดกริยา การไม่ใช้ลักษณนาม โดยเปลี่ยนตำแหน่งคำนามไปใช้ในตำแหน่ง
คำลักษณนามตามหลังคำบอกจำนวนแทน การใช้คำบุพบทผิด นอกจากนี้ยังใช้
ประโยคลดฐานะที่ขาดกริยา และขาดคำเชื่อม ในส่วนที่เป็นคำขยายได้ใช้คำสแลง
"แรงจัด" มาขยายกริยา "ทำรายได้" ในภาษามาตรฐานควรจะใช้ว่า
"อย่างน่าพอใจ" หรือ "ดี" ประโยคตัวอย่างดังกล่าวนี้ เมื่อใช้ภาษามาตรฐาน
จะมีข้อความดังนี้

"ครึ่งเดียวก็เกินพอ" ซึ่งเป็นผลงานตู๊กตาทอง ๕ ตัว ของพจนานุกรม
โปรดักชั่น ทำรายได้ { น่าพอใจมาก
ดี

ตัวอย่าง ๙

"กลืนสี่และกาวแป้ง" เร็ว ๆ นี้ในเครือไฟว์สตาร์

(ข่าวสด ๒๐ ก.พ. ๓๑ น. ๙)

ประโยคตัวอย่างนี้ ได้ละคำกริยา "ฉาย" ออกไป และข้างหน้า
กริยาควรจะมีคำว่า "จะ" ที่บ่งเวลาด้วยเพื่อให้เนื้อความของประโยคสมบูรณ์ขึ้น
เพราะว่าเหตุการณ์นี้ยังไม่เกิดขึ้น แต่จะเกิดต่อไป คำว่า ในเครือไฟว์สตาร์
เป็นคำขยายโรงภาพยนตร์จึงน่าจะใส่คำว่า "ณ โรงภาพยนตร์" ไว้ด้วย
ประโยคตัวอย่างนี้เมื่อเป็นภาษามาตรฐานจะใช้ว่า

"กลืนสี่และกาวแป้ง" จะฉายเร็ว ๆ นี้ ณ โรงภาพยนตร์ในเครือ
ไฟว์สตาร์

ด้วยเหตุที่ภาษาที่ใช้ในการเสนอข่าวบันเทิงมีลักษณะที่น่าสนใจ
ดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาภาษาที่ใช้ในการเสนอข่าวบันเทิงใน
หนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยโดยละเอียด เพื่อให้ทราบถึงลักษณะรูปแบบ วิธีการ
ตลอดจนลักษณะของภาษาที่เสนอตามจุดมุ่งหมายของข่าวสาร ซึ่งล้วนเป็นลักษณะ
ที่เรียกร้องความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดีนั้นว่ามีลักษณะภาษาแบบใดบ้าง
โดยเลือกข้อมูลจากหนังสือพิมพ์รายวันซึ่งออกจำหน่ายในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งเป็นปีที่
เริ่มทำงานวิจัยเรื่องนี้ ด้วยพิจารณาว่าเป็นการเสนอข่าวบันเทิงที่ทันสมัยที่สุด

๒. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะภาษาที่ใช้ในการเสนอข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์
รายวันภาษาไทย ปี พ.ศ. ๒๕๓๑

๓. แนวเหตุผลหรือสมมติฐาน

ภาษาที่ใช้ในการเสนอข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์มีลักษณะเฉพาะ
และเป็นลักษณะที่น่าสนใจ

๔. ขอบเขตของการวิจัย

๑. ศึกษาภาษาข่าวบันเทิงที่ปรากฏเฉพาะในหน้าข่าวบันเทิงของ
หนังสือพิมพ์เท่านั้น ไม่รวมข่าวบันเทิงจากนิตยสาร แผ่นโฆษณา ประชาสัมพันธ์
หรือข่าวจากวิทยุโทรทัศน์

๒. ศึกษาเฉพาะข่าวบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ รวมข้อมูลทั้งหมดจากหนังสือพิมพ์ จำนวน ๑,๒๐๐ ฉบับ ๙ รายชื่อ ดังนี้ คือ

- ๑. ข่าวสด
- ๒. ดาวสยาม
- ๓. เดลินิวส์
- ๔. เดลิเมล์
- ๕. ไทยรัฐ
- ๖. แนวหน้า
- ๗. บ้านเมือง
- ๘. มติชน
- ๙. สยามรัฐ

๓. การเลือกเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ทั้ง ๙ รายชื่อดังกล่าว ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง โดยการกำหนดวันที่ด้วยวิธีการกระจาย คือ จะเก็บข้อมูล ๑ วัน เว้น ๒ วัน จากหนังสือพิมพ์ทุกรายชื่อและทุก ๆ เดือน เช่น เดือนมกราคม จะเก็บข้อมูลวันแรกเริ่มจากวันที่ ๑ และ เว้น ๒ วัน ข้อมูลที่เก็บวันต่อวันก็จะตรงกับวันที่ ๕ ซึ่งเป็นลักษณะนี้จนครบเดือน ส่วนในเดือนกุมภาพันธ์ จะเริ่มวันที่ ๒ วันต่อมาก็เป็นวันที่ ๕ และในเดือนต่อ ๆ มา จะใช้วิธีการเรียงวันที่ไล่ลงมาตามลำดับจนถึงเดือนธันวาคม

เมื่อกำหนดวันที่ดังกล่าวนี้ ข้อมูลที่เก็บจากหนังสือพิมพ์ทุก ๆ รายชื่อ โดยเฉลี่ยแล้วจะมีเดือนละ ๑๐ ฉบับ สำหรับวันที่ได้กำหนดตามวิธีการข้างต้นแล้ว จะปรากฏในตารางดังต่อไปนี้

ตารางแสดงลักษณะการเก็บข้อมูลโดยวิธีการกระจาย

เดือน	วันที่									
๑. มกราคม	๑	๔	๗	๑๐	๑๓	๑๖	๑๙	๒๒	๒๕	๒๘
๒. กุมภาพันธ์	๒	๕	๘	๑๑	๑๔	๑๗	๒๐	๒๓	๒๖	๒๙
๓. มีนาคม	๓	๖	๙	๑๒	๑๕	๑๘	๒๑	๒๔	๒๗	๓๐
๔. เมษายน	๔	๗	๑๐	๑๓	๑๖	๑๙	๒๒	๒๕	๒๘	๑
๕. พฤษภาคม	๕	๘	๑๑	๑๔	๑๗	๒๐	๒๓	๒๖	๒๙	๓
๖. มิถุนายน	๖	๙	๑๒	๑๕	๑๘	๒๑	๒๔	๒๗	๓๐	๓
๗. กรกฎาคม	๗	๑๐	๑๓	๑๖	๑๙	๒๒	๒๕	๒๘	๓๑	๔
๘. สิงหาคม	๘	๑๑	๑๔	๑๗	๒๐	๒๓	๒๖	๒๙	๑	๕
๙. กันยายน	๙	๑๒	๑๕	๑๘	๒๑	๒๔	๒๗	๓๐	๓	๖
๑๐. ตุลาคม	๑๐	๑๓	๑๖	๑๙	๒๒	๒๕	๒๘	๓๑	๓	๗
๑๑. พฤศจิกายน	๑๑	๑๔	๑๗	๒๐	๒๓	๒๖	๒๙	๑	๔	๘
๑๒. ธันวาคม	๑๒	๑๕	๑๘	๒๑	๒๔	๒๗	๓๐	๓	๕	๙

๕. วิธีดำเนินการวิจัย

๑. สืบหาหนังสือ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ

๒. รวบรวมข้อมูล

๓. บันทึกข้อมูล
๔. นำข้อมูลที่บันทึกไว้มาแยกประเภทและศึกษาวิเคราะห์
๕. สรุปผลและเสนอแนะ

๖. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

เนื่องจากยังไม่มีผู้ใดได้ศึกษาภาษาชาวบ้านเชิงโดยตรง เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้จะรวมอยู่ในเรื่องการศึกษาภาษาหนังสือพิมพ์ ดังนี้คือ

๑. เจือ สตะเวทิน (๒๕๑๘ : ๑๘-๒๕) ได้กล่าวถึงภาษาหนังสือพิมพ์ไว้ว่า หนังสือพิมพ์มีอิทธิพลต่อประชาชนเป็นอย่างมาก เพราะเป็นสื่อมวลชนที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร และมีเจตจำนง คือ การขายข่าว วิธีเขียนจะต้องชนะใจผู้อ่าน หนังสือพิมพ์จึงมีภาษาเฉพาะของตนเอง ซึ่งผิดกับภาษาอื่น คือ

๑. ภาษาหนังสือพิมพ์จะใช้คำที่เหมาะสมแก่ตลาด
๒. ภาษาหนังสือพิมพ์ย่อมไม่เคารพกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

เคร่งครัดนัก ถือความเข้าใจและถูกใจของผู้อ่านเป็นสำคัญ

๓. ภาษาหนังสือพิมพ์ ย่อมเป็นทั้งภาษาผู้นำสังคม และภาษาผู้ตามสังคม คือ บางทีหนังสือพิมพ์ก็คิดคำใหม่ขึ้นมา นำสังคม บางทีก็ตามคำที่สังคมใช้กันอยู่

ส่วนเทคนิคการเขียนข่าว หรือท่วงทำนองเขียนของหนังสือพิมพ์นั้น มีดังนี้

๑. เขียนโดยอารมณ์ขัน นักหนังสือพิมพ์ต้องประดิษฐ์คำที่มีอารมณ์ขันไว้

๒. เขียนโดยอาศัยความคิดร่วมกับผู้อ่านเป็นสำคัญ

๓. เขียนโดยใช้สำนวนโวหารที่คนไทยทุกคนเข้าใจ
๔. ภาษาหนังสือพิมพ์มักเป็นภาษาแสดงความเคลื่อนไหว

อยู่ในที่ ภาษาจึงมีชีวิตจิตใจมาก

๕. ภาษาหนังสือพิมพ์มักใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน
๖. ภาษาหนังสือพิมพ์จะใช้คำกริยาแปลก ๆ ให้เห็นภาพ
๗. ภาษาหนังสือพิมพ์ บางทีก็อ้างวรรณคดีที่คนอ่านทั่วไป

รู้เรื่องอยู่แล้ว

สำหรับวัตถุประสงค์ของภาษาหนังสือพิมพ์นั้น มีต่าง ๆ กัน ดังนี้คือ

๑. ประสงค์จะให้เห็น หรือรู้สึกการเคลื่อนไหวอย่างฉับพลัน
๒. ประสงค์จะใช้คำแหวกแนว โดยใช้สัญลักษณ์คือตั้งชื่อให้ใหม่
๓. ประสงค์จะให้ความสยดสยอง
๔. ประสงค์จะให้เห็นอารมณ์ขัน จึงประดิษฐ์สมัญญาให้ใหม่

นอกจากนี้ ยังกล่าวว่า ภาษาหนังสือพิมพ์ ไม่สนใจเรื่องหลักภาษา การสร้างประโยคของหนังสือพิมพ์โลดโผน ภาษามีทั้งภาษาของปาก และ แปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่ยังไม่เป็นที่รับรองกันอีกด้วย

๓. จ่านง วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วรพันธุ์ (๒๕๒๙ : ๑-๑๖๕) ได้วิจัยเรื่อง ภาษากับมวลชน : วิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทย ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๘ - ๒๕๒๕ กล่าวถึงลักษณะสิ่งเชปะของหนังสือพิมพ์เด่น ๆ ที่นำมาศึกษา วิวัฒนาการของภาษาที่ใช้เสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทย ผลกระทบและปัญหาต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้เสนอข่าว เช่น ลีลาการเขียน การใช้ถ้อยคำ สำนวนต่างประเทศ ฯลฯ ปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาษา และข้อเสนอแนะในการใช้ภาษาเพื่อเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์

๓. ชวลิต ปัญญาลักษณ์ (๒๕๒๖ : ๑-๘๐) ได้ศึกษาเรื่อง "การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์" จากหนังสือพิมพ์รายวันเฉพาะที่ตีพิมพ์และเผยแพร่ทั่วไปในช่วงเดือนธันวาคม ๒๕๒๕ ทุกฉบับ นำมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพ โดยการจำแนกหมวดหมู่ออกตามประเภทของข้อเขียน ส่วนหน่วยที่ใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์ ได้แก่ "คำ" และ "ประโยค" และศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ ข้อบกพร่องของการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ ความรับผิดชอบของหนังสือพิมพ์ในด้านการใช้ภาษา ส่วนผลของการศึกษาที่ได้ คือ ลักษณะทั่วไปที่สำคัญของการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ปัจจุบันมี ๓ ประการ คือ (๑) ภาษาในหนังสือพิมพ์มีลักษณะแตกต่างกันไปตามลักษณะของข้อเขียน และ (๒) ภาษาในหนังสือพิมพ์มีลักษณะสอดคล้องกับสมัยนิยม และ พบข้อบกพร่องที่สำคัญของการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ปัจจุบัน ๓ ประการ เช่นกันคือ (๑) การใช้ภาษาที่มีส่วนสกัดกั้นการสื่อความหมาย ได้แก่ การขยายความจนกระทั่งความหมายผิดไป การตั้งสมญานามบุคคลในทางลบ การสร้างคำย่อและการตัดคำจนความหมายไม่ชัดเจน การเลือกใช้คำไม่ตรงความหมาย และการใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ (๒) การใช้ภาษาที่จุดรั้งมาตรฐานทางศีลธรรม วัฒนธรรม และ รสนิยมของสังคมให้ตกต่ำลง ได้แก่ ภาษาไม่สุภาพ และภาษาที่ยั่วอารมณ์ ไม่ว่าจะอารมณ์ทางเพศ ทางความโหดร้าย หรือ ทางความกักขฬะ

๔. นันทริกา คุ่มไพโรจน์ (๒๕๑๘ : ๓๐-๓๔) ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "สแลงในหน้าหนังสือพิมพ์" โดยกล่าวถึงว่า ภาษานั้น แบ่งออกได้กว้าง ๆ มี ๓ ประเภทใหญ่ คือ

๑. จักขุภาษา ได้แก่ ภาษาที่เขียนออกมาเป็นตัวหนังสือ หรือทำสัญญาณต่าง ๆ โดยอาศัยการบอกเป็นหลัก

๒. โสตภาษา ได้แก่ ภาษาที่เปล่งออกมาเป็นเสียงพูด หรือเสียงสัญญาณ

๓. สัมผัสภาษา ถ่ายทอดการรู้สึกทางการสัมผัส

ภาษาแต่ละประเภทจะมีลักษณะเฉพาะตัวอยู่มาก จักขุภาษาหรือภาษาเขียนนั้น เป็นภาษาที่ใช้กันอย่างกว้างขวาง และใช้ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน เช่น ภาษาที่ใช้ในการเขียนวรรณคดี นวนิยาย เรียงความ และภาษาที่ใช้ในการเขียนข่าว ซึ่งในการเขียนข่าวจะต้องใช้ถ้อยคำ หรือภาษาที่สั้นกะทัดรัด ได้รับความหมายกว้าง เข้าใจง่าย เรียกความสนใจของผู้อ่านได้มาก และโดยทันที ต้องใช้คำที่ให้เกิดอารมณ์ต่าง ๆ ให้ได้ภาพพจน์ เป็นภาษาพูด เป็นคำที่ไม่ตาย ต้องใช้คำที่แสดงกิริยาต่าง ๆ มาประกอบ ไม่นิยมการใช้คำซ้ำ ๆ กัน นักข่าวจึงจำเป็นต้องรู้จักเลือกใช้คำที่แปลกใหม่ เรียกความสนใจขึ้นต้นได้มาใช้และในบรรดาข่าวแต่ละประเภท ข่าวกีฬา จะมีการใช้ศัพท์สแลงพิเศษต่าง ๆ มากกว่าที่ปรากฏอยู่ในข่าวอื่น ๆ

๕. สุวรรณภา เกรียงไกรเพ็ชร (๒๕๑๗ : ๔๘ - ๕๔) ได้กล่าวถึงภาษาหนังสือพิมพ์ไว้ในบทความเรื่อง "หนังสือพิมพ์กับการใช้ภาษา" โดยกล่าวว่า ภาษาหนังสือพิมพ์นั้นมีลักษณะพิเศษต่างจากภาษามาตรฐานหรือภาษาเขียนธรรมดา เพราะหนังสือพิมพ์ต้องการใช้ภาษาที่มีความกระชับรัดกุมและสะดุดตาสะดุดความสนใจของผู้อ่านมากกว่าภาษาเขียนธรรมดา ซึ่งการสร้างลักษณะเฉพาะของภาษาหนังสือพิมพ์ขึ้นมาใช้เช่นนี้ ได้ก่อให้เกิดปัญหาและเป็นตัวอย่างของภาษาที่ผิด ๆ ดังนั้นจึงได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดที่พบบ่อย ๆ ในการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ และเป็นข้อผิดพลาดที่แก้ไขได้เป็นประเด็นใหญ่ ๆ คือ

๑. การสะกดผิด
๒. การเลือกคำมาใช้ผิด เพราะไม่ทราบความหมายที่แท้จริง หรือไม่ทราบความหมายแฝง และขอบเขตของคำ
๓. การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ

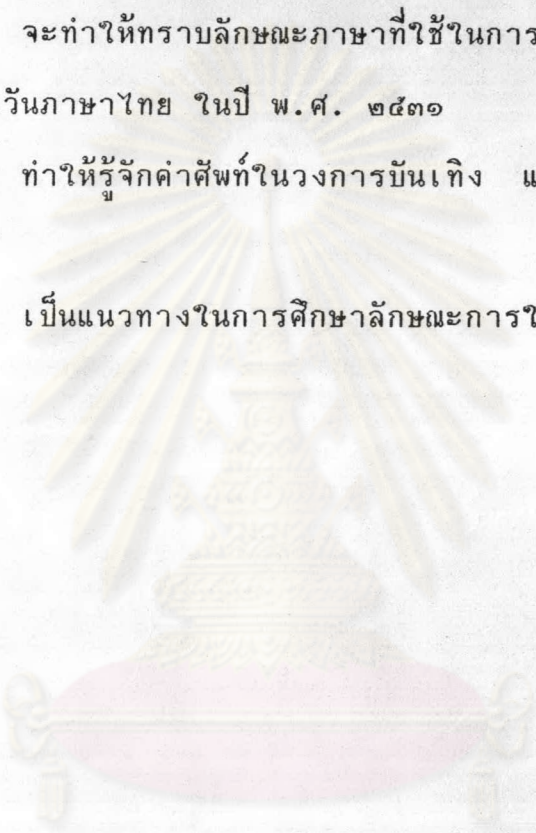
๕. การใช้คำโดยไม่คำนึงถึงระบบของภาษาและหน้าที่ของคำ

๗. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. จะทำให้ทราบลักษณะภาษาที่ใช้ในการเสนอข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ในปี พ.ศ. ๒๕๓๑

๒. ทำให้รู้จักคำศัพท์ในวงการบันเทิง และเห็นวิธีการสร้างคำในภาษา

๓. เป็นแนวทางในการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในงานเขียนประเภทอื่น ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย